

Три десятиліття руху й пошуку

Влітку 1989-го над будівлею депо замайорів національний прапор, у січні 1990-го працівники депо взяли участь у "Ланцюгу Злуки", а в грудні 1991-го долучилися до заходів із підтвердження Акту незалежності України на всенародному референдумі.

Цього року святкування з нагоди 30-річчя моторвагонного депо Львів відбулися у переддень 17-ї річниці Конституції України. Відзначення трудовою ювілею і державного свята у депо розпочали турніром з волейболу серед цехових колективів та команди ветеранів. У напруженій та видовищній боротьбі, яка, без сумніву, сподобалася численним глядачам, упевнену перемогу здобула команда цеху ремонту основного депо. Зрозуміло, що в такий святковий

день спортивний результат відішов на другий план – перемогу святкувала дружба.

Урочисті збори відбулися у "Світлиці" адміністративного корпусу депо. Хоча ця ошатна зала має чималу площу, у цей день вона ледь умістила всіх, хто завітав на свято, а серед присутніх були і залізничники, і ветерани, і поважні гості.

У вступному слові начальник моторвагонного депо Львів Роман Куриляк привітав усіх присутніх зі святами, які шанує і відзначає трудовий колектив та всі громадяни України. Він подякував колегам за спільну працю, побажав міцного здоров'я, добробуту та достатку, а також наснаги на подальші здобутки. Із 30-річчям колектив депо привітали заступник начальника за-

лізничі Мирон Дацко та начальник служби приміських пасажирських перевезень Ігор Войціховський, які вручили кращим працівникам депо подяки від начальника залізничі та подарунки – набори спорядження, необхідного в щоденній роботі. Святкові зичення від імені керівництва дорожньої профспілкової організації на адресу колективу депо висловив завідувач організаційно-кадрового відділу дорпрофсожу Анатолій Яким. Він наголосив, що керівництво залізничі і президія дорпрофсожу високо цінують трудові здобутки кожного працівника депо, який сумлінною працею робить вагомий внесок у матеріально-технічну базу залізничі, покращення її експлуатаційної діяльності, а отже – зміцнення і розбудову України, і зазначив, що

первинна профспілкова організація підприємства була і залишається активним помічником та ініціатором багатьох трудових перемог колективу.

Хоча моторвагонне депо Львів – наймолодше підприємство на залізничі, нині його очолює вже десятий керівник. Як не дивно, але з кожним із начальників за цей, здавалося б, невеликий період часу в історії депо пов'язана ціла сторінка випробувань і перемог, якісних перетворень у соціальній і виробничій сферах, які відбулися в депо за три десятиліття його існування. Більшість із керівників були присутні на святі і поділилися з присутніми своїми спогадами про минулі роки, а також побажали колективу багатих на добрі події років прийдешніх. Як символічну

естафету поколінь, ветеранам, що були присутні у залі, вручили книгу історії Львівської залізничі, приурочену до 150-ліття магістралі. Із привітаннями та побажаннями міцного здоров'я, щедрого віку й бадьорості духу почесну місію виконав колишній начальник моторвагонного депо Львів, а нині начальник Рівненської дирекції залізничних перевезень Іван Груник.

Урочисту частину довершив чудовий концерт у виконанні вокально-інструментального ансамблю "Земляки" та молодих талантів залізничі. День народження моторвагонного депо Львів завершилося святковим частвуванням. За щедрим столом зібралися керівники й працівники, друзі і колеги, учні і наставники – усі, кого єднає у житті залізничі.

“Голова профкому щодня повинен “шукати” собі роботу...”

Багатолітній профспілковий лідер моторвагонного депо Львів Роман Морда машиністом привів сюди локомотив із депо Львів у далекому 1983 році.

– Щиро кажучи, я навіть не сподівався, що буду займатися громадською роботою, – каже Роман Морда. – У 90-х роках в Україні склалася важка ситуація, яку особливо відчували на собі залізничники:

зарплату не виплачували, доходило до того, що не було навіть продуктів, щоб взяти зі собою в поїздку. Сім'ї машиністів часто практично голодували, тому ми насамперед порушили питання забезпечення харчуванням, особливо під час виконання службових обов'язків. Повернувшись якимось із поїздки, я одразу потрапив на збори локомотивних бригад. Настрої були дуже радикальними. У підсумку був створений страйковий комітет, несподівано для мене виникла

пропозиція включити мене до складу комітету, щоб офіційно повідомити ці вимоги керівництву залізничі. Так у 1996 році я став головою страйкового комітету, а вже наступного дня до нас приєдналися інші депо Львівського вузла. Почалися переговори з керівництвом залізничі. Зрештою наші вимоги частково задовольнили. Та власне нічого надзвичайного ми й не вимагали. Страйк таки відбувся, щоправда, тривав він лише близько двох годин. Про це одразу стало відомо у Києві. Після страйку з нами почали серйозно рахуватися, переглянули деякі нормативні документи, що регулювали розмір заробітної плати.

Надзвичайно допомогло те, що моя дружина – економіст, і вона була знайома з багатьма нормативними документами та спеціальною літературою. Тоді я теж почав їх серйозно вивчати. Потім відбулися вибори у профспілку моторвагонного депо. Тоді ж одногослоно весь страйковий комітет став профспілковим комітетом, а мене обрали головою профкому.

Не скажу, що вдалося реалізувати всі наші задуми, але багато що вдалося. Наприклад, тоді зарплата машиністів моторвагонного депо була найнижчою серед усіх машиністів залізничі, і нам вдалося переконати керівництво заліз-

ничі переглянути розміри ставок. Спочатку питання було врегульовано у вигляді тимчасового документа, потім він набув статусу офіційного. Мені вдалося провести цей документ через раду профспілки в Києві. І на сьогодні машиністи електропоїздів мають найвищу заробітну плату серед усіх машиністів на залізничі.

Я був першим головою профкому, якому конференція трудового колективу встановила середню заробітну плату на рівні машиніста. Щиро кажучи, я не прагнув бути головою профкому і приблизно рік виконував обов'язки на громадських засадах. На черговій конференції трудового колективу я повідомив присутніх, що маю намір надалі працювати машиністом і тому прошу переобрати мене з посади голови профкому. Моє прохання про відставку трудовий колектив категорично не прийняв, натомість прийняв рішення встановити мені зарплату в обсязі середнього заробітку машиніста. А далі почалася інфляція, і зароблені мільйони купонок карбованців почали перетворюватися на пусті папірці. Наступні збори трудового колективу прийняли рішення встановити зарплату голови профкому на рівні першого керівника депо, з того часу вона була чітко прив'язана до тарифної сітки.

Маю тривалий досвід роботи у профспілці

і бачу, як серед людей поволі наростає байдужість. Це – небезпечне явище. Пригадую, колись ми приходили на збори, щоб реально вирішити конкретні питання, а сьогодні багато хто йде на збори просто відсидіти. Саме тому справжній профспілковий лідер не має права жити за принципом: відбув день – і можна йти додому. Він повинен щодня шукати собі роботу. Начальник депо, наприклад, має власний апарат управління, а голова профкому повинен щодня ходити в люди, в колектив, спілкуватися із залізничниками, виявляти проблеми, знаходити шляхи їхнього вирішення і допомагати трудовому колективу усувати ці проблеми, якщо треба, то вимагати цього від адміністрації підприємства. Для цього голова профкому повинен постійно вивчати правові документи.

Сьогодні у нас – святковий день. На свято в гості до нас завітали численні ветерани транспорту, багатьом з яких уже далеко за вісімдесят. Цим людям дуже приємно, що про них пам'ятають. Усі вони мають за плечима солідний багаж праці на залізничі ще від посади кочегара чи помічника машиніста паровоза. Зв'язок між поколіннями залізничників не повинен ніколи перериватися. Тому дай, Боже, їм ще довгих років життя.

ЗАСНОВНИКИ:
управління Львівської залізничі та дорпрофсожу
Ресурсний свідоктво
КВ № 1252.
Редактор
Ігор ПАРАШАК
тел. 226-32-97
факс. 226-41-83
Заступник редактора
Андрій ВЕЗДЕНКО.....226-26-10

Відповідальний секретар
Галина КВАС.....226-25-67
Коректор
Андрій КОСІОРА.....226-32-03
Кореспонденти:
Ольга ПАДКОВСЬКА.....226-01-65
Олександр ГЕРШУНЕНКО.....226-37-83
Оксана ПОДОЛЬСЬКА.....226-39-34
Тетяна БАЛЛА.....226-59-27
Оксана ЛОІК.....226-36-23
Лілія ХОМИШИНЕЦЬ.....226-37-80
Бухгалтер Тетяна АНДРУШКО.....226-46-80

Львівський
ЗАЛІЗНИЧНИК

Адреса редакції: 79000 м. Львів, вул. Гоголя, 1.
E-mail: lz@railway.lviv.ua
ГС ДТГО “Львівська залізничі”
Р/р 260000092670
Код ЄДРПОУ 20851444 МФО 325956
ЛФ АБ “Експрес-Банк”

Індекс газети 30223.
Виходить щоп'ятниці.
Тираж 36 939.
Замовлення 1005.
Зверстано у комп'ютерному центрі редакції газети “Львівський залізничник”.
Комп'ютерна верстка
Антоня БЕГЛЯРОВА 226-38-15.
Склад редакційної колегії:
Ігор Парашак, Андрій Везденко, Галина Квас, Олександр Гершуненко.

Точка зору авторів може не збігатися з позицією редакції.
Передрук текстових чи візуальних матеріалів газети можливий лише з письмового дозволу редакції. Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати надіслані матеріали. Рукописи та листи авторам не повертаються. Листування із читачами ведеться лише на сторінках газети При цитуванні посилання на газету “Львівський залізничник” обов'язкове.
Газету віддруковано у “Видавничому Домі “Високий Замок”.